

ARA!!

ORGAN CENTRAL DE LES J. E. R. E. C.

**El gloriós Exèrcit
català ha d'ésser
el qui assoleixi
la victòria**

Per Catalunya lliure, tots units per a guanyar la guerra

EDITORIAL

Semblava que l'etapa podríem dir-ne anticatalana en la política general espanyola s'havia acabat.

Els catalans nacionalistes creiem de bona fe, que els companys de la resta del territori lleial a la República, havien capít, a la fi, veritablement el que era Catalunya i el que havia fet Catalunya, per a deixar de banda la seva campanya de desprestigi envers la nostra pàtria i que recomençava una era de comprensió, una era d'unitat, veritable que portés tots els antifeixistes a la victòria definitiva.

Hem de creure, però, i l'experiència ens ho demostra a bastament, que els companys de fora de Catalunya no volen ni poden canviar en la seva visió migrada dels nostres problemes i en la realitat de la guerra entaulada.

Quan després de les reunions, que val més no qualificar, de Ginebra, en les quals la República Espanyola ha estat momentàniament desvirtuada com a potència internacional, el continuar ara una política de dividir opinions, el continuar una política de persecució, desplaçada, no és pas el que correspon a uns companys que volen la victòria, no és pas el que correspon a la realitat nacional i el que internacionalment sembla s'espera de nosaltres.

Es evident que els governants de la República Espanyola no senten ni poden sentir el problema de la llibertat nacional de Catalunya. Inclús a Catalunya, hem de confessar-ho francament, hi ha companys que no veuen aquesta necessitat, que no creuen en aquesta realitat i que, plens de bona fe — volem creure-ho així — actuen moltes vegades inconscientment en contra de la pàtria, en contra dels sagrats interessos de Catalunya.

Són aquells que ho supediten tot a unes consignes de partit, a una actuació mig dictada des de fora, a uns punts de vista molt antifeixistes, però poc catalans, que els defensen, que els emparen i que amb això, diuen vo voler guanyar la guerra, diuen fer la revolució i no fan altra cosa que establir diferències entre el proletariat, entre la menestralia, entre els obrers, entre tots els que treballen en aquest tros de terra que es diu Catalunya i que lluiten infatigablement per a assolir una victòria ràpida i total damunt el feixisme.

Llancen consignes i més consignes, fan de revolucionaris segons quins moments i fan de centralistes quan els convé als seus interessos particulars o d'organització.

Són els que parlen d'una Catalunya constructiva i amb les seves baralles i amb les seves traveses l'han gairebé desfeta brutalment. Són els que, atacant totes les organitzacions, han procurat influenciar certs sectors que haurien d'estar apartats de la política a l'efecte de poder tenir ells un control veritable malgrat, moltes vegades no disposessin de prous militants.

I tot això i moltes altres coses han estat fetes invocant la unitat antifeixista, invocant la unitat d'acció, invocant els suprems interessos de guanyar la guerra...

No és estrany, doncs, un petit canvi que hi ha hagut, però que pot tenir greus conseqüències dins el nostre territori, dins la política nacional de Catalunya. Hem de confessar, però, que els que avui dia influeixen la política anticatalana amb la tàctica que han agafat poden portar-nos a situacions perilloses i de greus conseqüències, tant per a nosaltres com per als altres.

La política de «penetració pacífica» que ha començat a desenvolupar-se enlloc de l'atac dur i groiler contra Catalunya i les institucions catalanes, per dissort nostra està donant un rendiment magnífic a favor dels anticatalans. Són innombrables els fets que nosaltres tenim esment en aquest sentit. Les pressions continuen accentuant-se i fent de manera que tot quedi entrellaçat dins els fils d'una trama ben portada que no seria res més que l'anorreament de Catalunya, la política nacional catalana i la capacitat dels catalans nacionalistes.

Davant d'aquests fets les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català, han de redreçar-se i han d'actuar fortament i dura per a fer possible el fracàs d'una política de baixes passions dissimulades, d'una política essencialment anticatalana malgrat sigui avui disfressada d'amor a Catalunya i de consignes catalanes. Hem de donar a conèixer al nostre poble que és el que s'intenta fer i que és el que intenten fer alguns senyors i algunes organitzacions.

Hem de revalorar, hem de posar ben alta la nostra bandera i hem de dir a tots que per damunt les lluites, dins de Catalunya i fora d'ella, entre els catalans, hi ha una consigna, hi ha un sentiment, hi ha una nació i una paraula, paraula que ho simbolitza tot.

Aquesta fa lluitar i fa vèncer als catalans allà on són per lluny que es trobin de la pàtria; aquesta és la que ha fet possible les victòries de l'Aragó, les victòries de Brihuega, les victòries de molts fronts de la península.

Aquesta paraula, magnífica, insuperable, no és altra que la consigna del President: CATALUNYA.

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA

HILARI SALVADO

per Francesc Padrós

«Visca Catalunya Lliure». Heus aquí la consigna, impressionant, emotiva i plena d'oportunitat, que va ésser donada, pel Conceller en Cap de la Ciutat de Barcelona, Hilari Salvadó, en la diada de l'Onze de Setembre. Remarquem la importància de la mateixa, per ésser pronunciada per qui regeix els destins del Cap i Casal de Catalunya. La ciutat heroica de Barcelona, clama i allhora s'emociona per la llibertat de la seva pàtria, de la nació catalana. Però a qui volem nosaltres rendir homenatge, és a qui, a despit de quantes campanyes difamatòries ve suportant Catalunya, reafirma una vegada més, l'única doctrina catalanista, la de la llibertat integral de la nostra terra.

I és que, Hilari Salvadó, és dels que no renuncien a la nostra doctrina netament nacionalista, és dels que volen que la seva pàtria hi sigui reconeguda el seu dret a l'autodeterminació, a ésser un Estat lliure, un Estat català en règim de República, per a unir-se, amb fraterno abraçada, amb les altres repúbliques lliures ibèriques, que tinguin nacionalitat pròpia.

El nostre Alcalde, era d'Estat Català, dels que entenen que l'única solució possible per a Catalunya era la seva llibertat, i que això havia d'obtenir-se per

tots el mitjans que calguessin. Fou dels primers que s'aplegà entorn de la gloriosa bandera estelada, al costat de Macià, i aportà en la gran obra de redreçament del catalanisme de l'E. R. C., tota la simpatia i ajut d'aquella barriada riallera de la Barceloneta. Amic dels obrers i de la menestralia, arribà a ésser

ser el seu guia i conductor, premiant-li aquest esforç la ciutat tota de Barcelona, elevant-lo a la categoria de Conseller regidor del nostre Ajuntament. En aquest, i després d'una obra profunda al front de la Conselleria Regidoria de Governació, ha arribat a ésser exaltat al càrrec de primer ciutadà de Barcelona.

Hilari Salvadó, no és nacionalista, això deien quatre grimpadors, de cafè en cafè, quan aquell actuava intensament en aquest aspecte. I bé, potser, se'ns podrà titllar d'indiscrets, portant una especial missió del que avui és Ministre de Treball de la República, va-

rem visitar els primers dies el vaixell-presó Uruguay, i obtinguérem l'adhesió ferma i decidida per a la continuació de l'acció nacionalista revolucionària, únicament, de Gassol, Hilari Salvadó i els regidors Gispert i Cordoní.

Aquest és el tremp nacionalista del nostre Alcalde, des de la presó estant, es ratificava una vegada més en aquell sentit pel qual en sessió memorable del Consistori barceloní, s'adherí a la proclamació, feta pel President Companys, de l'Estat català dins la República federal espanyola. I quan pel càrrec que ostenta l'amic Hilari, la gent maliciosa podia pensar que el dia 11 de setembre d'enguany haviu de dir un discurs de «circumstàncies», pronuncià sota la inspiració dels màrtirs del 1714, una oració plena de vibració i encoratjament, que ressonant en l'àmbit de tota la Catalunya nacional, tots els bons patriotes l'han acusat plens d'una immensa satisfacció.

Del nostre Alcalde, n'esperem encara molt, no és home, que l'esveri la revolució, ni s'aturi davant l'ocasió que es presenti, en el redreçament de la pàtria. La balconada de la Casa de la Ciutat, és històrica. Un dia, el 14 d'abril, el President de Catalunya, Lluís Companys, hi proclamà la República espanyola, qui sap, si el dia de la victòria, entremig de la joia que es produirà arreu de Catalunya per l'aixafament total del feixisme i les conquestes de la revolució, no sorgeixi des d'aquesta mateixa balconada, el crit emotiu, febrós i emocional, que la nació catalana, per la voluntat del seu poble, ha esdevingut lliure...

AJUT CATALA

Company. Ja ets soci de la nostra organització d'Ajut?

EUGENIA LAMARCA

Vídua de Macià

Ha mort Na Eugènia.

Aquestes paraules, senzilles, curtes, han estat prou perquè tot Catalunya tingués a flor de llavis una paraula:

Na Eugènia...

Ningú, de bon principi, no ho creia.

Ningú podia pensar en aquesta mort sobtada, ràpida, de la companya inseparable, de la companya ideal del President Macià.

Allà, a la Jonquera, quan arreu de la península hi ha desencadenada una guerra cruel, inhumana, la vídua del nostre primer President, baixa a la tomba a fer companyia al seu espòs il·lustre, abandona la terra nostrada per a sempre més.

Na Eugènia era una d'aquelles dones inolvidables, una d'aquelles persones que recordaves sempre i en tots moments. Aquell que parlava, que coneixia Na Eugènia, per força havia de quedar completament encantat d'ella.

Na Eugènia ha mort.

Nosaltres, des d'ací, només podem, en aquests moments, fer una cosa.

Guardar un minut de silenci per a la senyora exemplar, per a la companya insubstituíble.

Aquest és el nostre tribut a la memòria de Na Eugènia. i a la memòria del President.

JOSEP SANS